

“Ὅσοι ἀναγινώσκετε καὶ ὅσοι διηγᾶσθε,
ἂν ᾦν καὶ βρῆτε καὶ σφαλτὸν νὰ μὴ μὲ βλασφημᾶτε.
Ὅτι ἐγὼ ὡς ἀμαθῆς εἶπα νὰ γράψω ῥίμα,
τὸ φῶς μου ἐσκοτίσθηκεν ἐκ τῶν δακρυῶν τὸ χῶμα,
θυμῶντας τὰ καμώματα τ’ ἀφέντη τοῦ Μιχαῆλ,
διότι ἤμουν δοῦλός του πιστὸς ὡσὰν κ’ οἱ ἄλλοι.
Τὰ περισσότερ’ ἄφηκα, ὅπουχε καμωμένα,
νὰ βάλω δὲν ἐτόλμησα ἐδῶ ἴσα γεγραμμένα.
Ἄμῃ ἐσεῖς οἱ φρόνιμοι κάμετε νὰ ἴγροικᾶτε
ἀπὸ τὰ περισσότερα ὅταν τὰ μελετᾶτε.
Ἄν θέλετε νὰ μάθετε κ’ ἐμένα τὴν πατρίδα,
Μαλσιανὴ ἢ χώρα μου, τοῦ Δέλβινου μερίδα,
εὐρίσκεται πολλὰ κοντὰ ἴστον Ἄγιο Θεολόγο,
τὸν εὐαγγελιστὴν Χριστοῦ, καθὼς ἐγὼ τὸ ἴμῳ.
Τὸ ὄνομά μου Σταυρινός, Βιστιάρης τὸ ἴνομί,
μόνος ἐγὼ τὸ ἔγραψα μὲ τὴν ἴδικήν μου γνώμη,
ἐκεῖ μέσα εἰς τὴν Ἐρδελιάν, ἴστης Πίστρησας τὸ κάστρον,
ἐκάθησα καὶ τῴγραψα τὴν νύκτα μὲ τὸ ἄστρον,
ἴστην πρώτην καὶ ἴστην δεύτερην μηνὸς Φεβρουαρίου,
καὶ ὅλοι νᾴχετε χαρὰν ἐκ Πνεύματος ἁγίου“.

Ἐν τῷ Προλόγῳ, ὃν συνέταξε Νεόφυτος ἱερομόναχος ὁ Πελοποννήσιος, λέγονται καὶ τὰ ἐξῆς. „Τὸ Ἰπόμνημα ἐγράφη μετὰ τὸν θάνατόν του, ἀπὸ τὸν Κύρ Σταυρινὸν Βησιτῆριον τοῦ ῥηθέντος Μιχαῆλ, φυλακωμένου ὄντος ἀπὸ τὸν ἄνωθεν Μπάσταν (Σερδάρην τοῦ φουσατοῦ τοῦ Νέμτζικου) εἰς τὸ κάστρον τῆς Μπιστριτζας. Ἰσπερον δὲ μετὰ τριάκοντα χρόνους ὁ αὐτὸς Σταυρινὸς ἐφρονεύθη ὁμοῦ μὲ τὸν υἱόν του ὑπὸ Στεφάνου Βοεβόδα εἰς τὴν Μπογδανίαν, χωρὶς πταισιμον“.

σελ. 410. Ὁ Σκρηβέριος εἰς τὸ Λεξικόν του ἀναφέρει Constantini Rhodocanacidis Chiensis Tractatus de resolutione verborum. καὶ Tractatus alter de alticulis graecae linguae (Βλαστοῦ

